

РЕШЕНИЕ

№ 230

гр. София, 14.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 04.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **116** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 1, т. 1 и чл. 124 от Закона за държавния служител във вр. с чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба от В. К. Ц., ЕГН: [ЕГН], против Заповед № ЧР-СФ-22/28.09.2020 г. на председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, с която е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В жалбата се твърди, че въпреки, че е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, неправилно, на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДС е прекратено служебното му правоотношение за заеманата длъжност. Счита последната за незаконосъобразна поради нарушения на материалния закон и на процесуалните правила. Сочи, че е следвало да се стигне до споразумение за прекратяване на Т.. Счита това нарушение за отменително основание. Сочи, че основанието за прекратяване на служебното му правоотношение е по чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл., като причина за прекратяването е придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Счита още, че независимо от придобитото право на пенсия от държавния служител, административният орган може да не извърши прекратяване на правоотношението. В заключение иска от съда да отмени заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответната страна - председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, в съдебно заседание не се представлява. Писмено становище е

представено от юриконсулт Г. Н., с пълномощно, който счита жалбата за неоснователна и недоказана, като развива подробни съображения в писмена защита. Твърди, че основание за прекратяване на служебното правоотношение е придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст от жалбоподателя по чл. 68, ал. 1 от КСО. Правото по чл. 106, ал. 1 т. 5 от ЗДСл е лично право на работодателя или на органа по назначаване в случая, да прекрати служебното правоотношение при вече придобито право на пенсия. Иска съдът да потвърди оспорената заповед.

Съдът, като взе предвид разпоредбата на чл. 168 от АПК и прецени събраните по делото доказателства, както и доводите и изразените от страните становища, прие за установено следното:

Издадена е оспорената в настоящото производство Заповед № ЧР-СФ-22/28.09.2020 г. на председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, с която е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя, на длъжност - младши експерт в отдел "Инвестиционно-ремонтни дейности", Областно пътно управление - С., с ранг III младши, считано от: 01.10.2020 г.

Със заповедта също така:

- На основание чл. 61 от ЗДСл е определено обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск в размер на: за 2020 г. - 3 дни;

- На основание чл. 106, ал. 4 от ЗДСл е наредено на лицето да се изплати обезщетение в размер на една месечна основна заплата за неспазено предизвестие;

- На основание чл. 106, ал. 3, изр. 2 от ЗДСл е наредено да се изплати обезщетение в размер на 2 /две/ месечни основни заплати, определени към момента на прекратяването на служебното правоотношение, за работа по-малко от 10 години в администрацията /за 2 години и 11 месеца/;

- На основание чл. 27 и чл. 28 от Наредбата за служебното положение на държавните служители, на лицето е наредено да се изплати сума за представително работно облекло, пропорционално на отработеното време след 01.07.2020 г.

По делото е безспорно, че към 01.10.2020 г. В. Ц. има навършена съответна пенсионна възраст и осигурителен стаж. Разпоредено е със заповедта на жалбоподателката да се изплатят обезщетения по чл. 106, ал. 3 от ЗДСл, чл. 106, ал. 4 от ЗДСл и чл. 61, ал. 2 и, ал. 3 от ЗДСл.

Заповедта е връчена на Ц. срещу подпис лично на 01.10.2020 г., като жалбата е в срок, подадена на 06.10.20 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в установения от закона срок, от надлежна страна-адресат на акта, против годен за обжалване индивидуален административен акт, с който се засягат правата и законните интереси на неговия адресат, пред надлежния съд, поради което е допустима за разглеждане по същество.

По същество жалбата е неоснователна.

Нормата на чл. 106, ал. 1, т. 5 от Закона за държавния служител дава възможност на органа по назначаването едностранно да прекрати съществуващо служебно правоотношение поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Орган по назначаването е председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, който именно е прекратил служебното правоотношение на Ц.,

поради което оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

В разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от ЗДСл не се съдържа изискване за излагане на мотиви при прекратяване на служебното правоотношение. По силата на тази норма издателят на заповедта е длъжен да постанови акта си, като посочи правното основание за прекратяване на правоотношението, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Тези изисквания са спазени, видно от съдържанието на оспорената заповед. Вярно е, че в оспорената заповед не е посочено, че заповедта може да се обжалва пред АССГ, но е посочено правото в 14-дневен срок. Последното обаче не е съществено нарушение, защото от една страна разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от ЗДСл не поставя такова изискване към съдържанието на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, на второ място защото в тези случаи нормата на чл. 140, ал. 1 от АПК дава възможност жалба против заповед за прекратяване на служебното правоотношение да се подаде в по-дълъг срок-двумесечен, и на последно място, защото въпреки непосочването на приложимия ред за оспорване, Ц. е упражнил правото си на жалба и то в установения от закона срок.

В случая посоченото правно основание съдържа в себе си и обуславящото го фактическо обстоятелство, поради което не е необходимо излагането на други мотиви. Видно от специалния закон, законодателят е уредил в цитираната разпоредба материалноправните предпоставки за упражняване на едностранното потестативно право на органа да прекрати служебното правоотношение. Органът по назначаване, респ. по освобождаване е спазил изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 пр. първо от АПК, като е посочил правното основание, на което прекратява служебното правоотношение. Освен това, в случая съдът не е лишен от възможността да извърши преценка на наличието на фактите, послужили като основание за издаване на оспорваната заповед. Безспорно се установява, че към датата на издаването на заповедта за жалбоподателя са били налице двете кумулативни условия на закона, а именно навършена възраст, както и наличието на изискуемия осигурителен стаж, поради което е безспорно, че към този момент същият е имал придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Следователно са осъществени материално правните предпоставки на разпоредбата на чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл за прекратяване на служебното правоотношение на Ц.. Възражението на жалбоподателя, във вр. с наличието на издадено експертно решение на ТЕЛК с посочена 50% трудова неработоспособност е ирелевантно по отношение на спора, понеже липсва някакво специално изискване в ЗДСЛ. при прекратяване на Т. в такива случаи.

По така изложените съображения жалбата против оспорената заповед следва да се отхвърли като неоснователна. Липсва искане за присъждане на разноски и съдът не дължи произнасяне в тази посока.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от В. К. Ц., ЕГН: [ЕГН], против Заповед № ЧР-СФ-22/28.09.2020 г. на председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, с която е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните. Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: